

wych, pozostających pod nadzorem organów państwowych, należy do tych organów.

§ 4. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 19 września 1935 r. o tępieniu gryzoniów polnych (Dz. U. R. P. Nr 74, poz. 466).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

J. Poniatowski

304

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 10 maja 1939 r.

o tępieniu korówki wełnistej.

Na podstawie art. 2, 3, 4, 8 i 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. Nr 108, poz. 922) w brzmieniu ustalonym art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 622) i ustawą z dnia 16 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 131) oraz w związku z art. 1 śląskiej ustawy z dnia 19 listopada 1934 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. Śl. Nr 20, poz. 40) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się obowiązek tępienia korówki wełnistej inaczej zwanej mszycą wełnistą lub mszycą krwistą (*Schizoneura lanigera* Hausm. — *Eriosoma lanigerum* Hausm.).

§ 2. (1) Obowiązek tępienia korówki wełnistej ciąży na osobach, użytkujących grunty, na których rosną jabłonie lub grusze, na osobach zarządzających takimi gruntami oraz na osobach, w których posiadaniu znajdują się jabłonie lub grusze, od gruntu odłączone.

(2) Przez jabłonie i grusze rozumieć należy drzewa jabłoniowe i gruszone wszelkiego wieku i rodzaju (dzikie, ozdobne, użytkowe, pienne, półpienne, krzaczaste, karłowe, formowane itp.), jak również zrazy i inne części jabłoni i grusz z wyjątkiem owoców.

§ 3. W razie pojawienia się korówki wełnistej należy ją zniszczyć jednym ze środków powszechnie w tym celu stosowanych (spirytusem skażonym, karboliną itp.) lub też wskazanymi przez stację ochrony roślin izby rolniczej.

§ 4. (1) Zabrania się nabywania, zbywania, sadzenia i używania do uszlachetnienia jabłoni i grusz, opianowanych przez korówkę wełnistą lub noszących ślady uszkodzeń przez nią spowodowanych.

(2) Zbywanie jabłoni i grusz ze szkółek drzew owocowych, w których korówka wełni-

sta występowała po dniu 1 lipca, zabronione jest do dnia 1 września roku następnego.

§ 5. W celu zapobiegania rozpowszechnianiu się korówki wełnistej wojewoda może na wniosek stacji ochrony roślin izby rolniczej wprowadzać w drodze rozporządzeń na obszarze całego województwa lub poszczególnych jego powiatów zakaz sprzedaży wszelkich drzewek owocowych na targach i jarmarkach.

§ 6. Starosta może na wniosek stacji ochrony roślin izby rolniczej nakazać zniszczenie w określonym terminie jabłoni i grusz tak silnie przez korówkę wełnistą opianowanych, że dalsze jej tępienie zostało uznane za bezcelowe.

§ 7. (1) Bezpośredni nadzór nad tępieniem korówki wełnistej, stosownie do przepisów rozporządzenia niniejszego, należy do zarządów gmin.

(2) Personel techniczny, wyznaczony przez izby rolnicze i powiatowe związki samorządowe oraz dobrowolne organizacje rolnicze, jest powołany do współdziałania z władzami państwowymi w nadzorze nad przestrzeganiem przepisów rozporządzenia niniejszego.

§ 8. Wojewódzkie i powiatowe władze administracji ogólnej, personel stacji ochrony roślin izby rolniczej a także personel techniczny, wyznaczony przez izby rolnicze i powiatowe związki samorządowe, — mają prawo: badania drzew i krzewów na gruncie oraz w miejscach ich przechowywania i sprzedaży, bezpłatnego brania uszkodzonych części jabłoni i grusz do zbadania, kontrolowania wszelkich czynności, zmierzających do tępienia korówki wełnistej oraz żądania potrzebnych informacji.

§ 9. Tępienie korówki wełnistej, jak również nadzór nad jej tępieniem — stosownie do przepisów rozporządzenia niniejszego — na gruntach państwowych, pozostających pod za-

rządem organów państwowych, należy do tych organów.

§ 10. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie traci moc obowiązująca rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 19 września 1935 r. o tępieniu kórowki wełnistej (Dz. U. R. P. Nr 74, poz. 465).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

J. Poniatowski

305

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 15 maja 1939 r.

o warunkach udzielania zezwoleń na uliczną sprzedaż druków nie będących czasopismami.

Na podstawie art. 9 ust. (2) prawa prasowego (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 89, poz. 608) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Zezwoleń na uliczną sprzedaż druków, nie będących czasopismami, udzielają powiatowe władze administracji ogólnej.

(2) Na obszarze powiatów miejskich zezwoleń tych udzielają starostowie grodzcy, a na obszarze m. st. Warszawy — Komisarz Rządu.

§ 2. (1) Zezwoleń na uliczną sprzedaż druków, nie będących czasopismami, udziela się przede wszystkim wówczas, gdy nie istnieją w danej miejscowości księgarnie, bądź gdy istniejące księgarnie nie zaspakajają dostatecznie potrzeb czytelnictwa.

(2) Zezwoleń udziela się na roczne okresy kalendarzowe lub na czas do końca danego roku kalendarzowego.

(3) Zezwoleń raz udzielone można przedłużać na dalsze okresy roczne.

(4) Władza może udzielić jednorazowego zezwolenia na czas określony, nie dłuższy niż 6 miesięcy, celem wyprzedzenia druków, pochodzących z prywatnych księgozbiorów lub z remanentów księgarskich.

§ 3. (1) Zezwoleń może zawierać warunki o charakterze porządkowym, których sprzedawca winien przestrzegać przy wykonywaniu ulicznej sprzedaży druków.

(2) Warunki te mogą dotyczyć się zwłaszcza miejsca i urządzenia ulicznej sprzedaży, wykazu i cennika druków, rodzaju druków, odznaki sprzedawcy oraz innych szczegółów podyktowanych miejscowymi wzglęдами.

§ 4. (1) Zezwoleń można udzielić tylko obywatelowi polskiemu, który jest pełnoletni, korzysta w pełni z praw cywilnych i obywatelskich, ma stałe miejsce zamieszkania w Państwie, umie czytać i pisać po polsku oraz daje rękojmię uczciwego wykonywania zawodu i niewykraczania przeciwko prawu.

(2) Zezwoleń należy odmówić temu, kto ukarany był więzieniem za zbrodnie lub występki, bądź też aresztem za występki z chęci zysku lub z innych niskich pobudek.

§ 5. (1) Zezwoleń uprawnia do wykonywania ulicznej sprzedaży druków tylko tego, kto je otrzymał, i nie może być odstąpione komu innemu w drodze aktu prywatnego ani przejęte w drodze spadkobrania.

(2) Jeżeli ten, kto otrzymał zezwoleń, nie może chwilowo z powodu choroby lub innej ważnej przyczyny sam wykonywać sprzedaży, władza może wyrazić zgodę na czasowe zastępstwo przez określoną osobę, wskazaną przez zainteresowanego; zastępca powinien odpowiadać warunkom, wymagającym w myśl § 4, przy czym administracyjne skutki jego działań obciążają również zastąpionego.

(3) Zezwoleń nie upoważnia samo przez się do sprzedaży bieżących czasopism.

(4) Nie wolno w związku z wykonywaniem sprzedaży na podstawie zezwolenia rozpowszechniać bezpłatnie jakichkolwiek druków.

§ 6. Zezwoleń można cofnąć przed upływem czasu, na który zostało udzielone, jeżeli ten, kto je otrzymał:

- a) nie przestrzega warunków zezwolenia;
- b) nie odpowiada lub przestał odpowiadać warunkom określonym w § 4;
- c) nie wykonywa sprzedaży osobiście;
- d) sprzedaje bieżące czasopisma lub bezpłatnie rozpowszechnia druki;
- e) wykonywa sprzedaż w sposób naruszający porządek, spokój lub bezpieczeństwo publiczne.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:

Stawoj Składkowski